TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2006. gada 4. maijā *

Apvienotās lietas C-23/03, C-52/03, C-133/03, C-337/03 un C-473/03

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunale ordinario di Torino* (C-23/03, C-52/03, C-133/03 un C-337/03), kā arī *Tribunale ordinario di Milano* (C-473/03) (Itālija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2003. gada 13. un 29. janvārī, 25. februārī, 15. jūlijā un 23. oktobrī un kas Tiesā reģistrēti attiecīgi 2003. gada 23. janvārī, 10. februārī, 25. martā, 1. augustā un 13. novembrī, krimināllietās pret

Michel Mulliez* u.c. un *Giuseppe Momblano (apvienotās lietas C-23/03 un C-52/03),

Alessandro Nizza* un *Giacomo Pizzi (C-133/03),

Fabrizio Barra (C-337/03),

***Adelio Aggio* u.c.** (C-473/03).

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), tiesneši J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] un J. Klučka [*J. Klučka*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā, ka Tiesa saskaņā ar Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmo daļu piedāvā par lūgumu lemt, izdodot motivētu rīkojumu,

uzklausījusi ģenerāladvokāti,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1968. gada 9. marta Pirmo direktīvu 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV L 65, 8. lpp.; turpmāk tekstā — "Pirmā sabiedrību direktīva"), un it īpaši tās 6. pantu, Padomes 1978. gada 25. jūlija Ceturto direktīvu 78/660/EEK, kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz noteiktu veidu sabiedrību gada pārskatiem (OV L 222, 11. lpp.; turpmāk tekstā — "Ceturtā sabiedrību

direktīva"), un it īpaši tās 2. pantu, Padomes 1983. gada 13. jūnija Septīto direktīvu 83/349/EEK, kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz konsolidētajiem pārskatiem (OV L 193, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Septītā sabiedrību direktīva"), un it īpaši tās 16. pantu, kā arī EEK līguma 5. pantu (jaunajā redakcijā — EK līguma 5. pants, pēc grozījumiem — EKL 10. pants) un EEK līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu (jaunajā redakcijā — EK līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunkts, pēc grozījumiem — EKL 44. panta 2. punkta g) apakšpunkts).

2 Šie lūgumi tika iesniegti krimināllietās pret Muljezu [*Mulliez*] u.c. un Momblano [*Momblano*] (apvienotās lietas C-23/03 un C-52/03), Nicu [*Nizza*] un Pici [*Pizzi*] (C-133/03), Barru [*Barra*] (C-337/03), kā arī pret Adžo [*Agio*] u.c. (C-473/03) par iespējamu tādu Itālijas Civilkodeksā (*codice civile*) paredzētu normu pārkāpumu, kas aizliedz sniegt nepatiesu informāciju par sabiedrībām (nepatiesas ziņas grāmatvedības dokumentos).

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Pirmās sabiedrību direktīvas 2. pantam:

"1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka sabiedrības atklātībai obligāti nodod vismaz šādus dokumentus un ziņas:

[..]

f) bilance, kā arī peļņas un zaudējumu aprēķins par katru finanšu gadu. Dokumentā, kurā ietverta bilance, jābūt arī sīkām ziņām par tām personām, kurām saskaņā ar likumu bilance ir jāapstiprina. Tomēr attiecībā uz *Gesellschaft mit beschränkter Haftung, société de personnes à responsabilité limitée, personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid, société à responsabilité limitée* un *società a responsabilità limitata* [sabiedrību ar ierobežotu atbildību] atbilstīgi Vācijas, Beļģijas, Francijas, Itālijas vai Luksemburgas tiesību aktiem, kā minēts 1. pantā, un *besloten naamloze vennootschap* [slēgtu akciju sabiedrību] atbilstīgi Nīderlandes tiesību aktiem obligātu šā noteikuma piemērošanu atliek līdz dienai, kad ieviesta direktīva par bilanču, kā arī peļņas un zaudējumu aprēķinu satura saskaņošanu, kā arī par tādu sabiedrību atbrīvošanu no pienākuma pilnīgi vai daļēji nodot atklātībai iepriekš minētos dokumentus, kuru kopējā bilance ir mazāka, nekā noteikts šajā direktīvā. Padome pieņem šādu direktīvu divu gadu laikā pēc šīs direktīvas pieņemšanas;

[..]."

4 Saskaņā ar minētās direktīvas 6. pantu:

"Dalībvalstis paredz attiecīgus sodus gadījumā:

— ja nav nodota atklātībā bilance, kā arī peļņas un zaudējumu aprēķins, kā noteikts 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā;

[..]"

5 Ceturtās sabiedrību direktīvas 2. pants nosaka:

"1. Gada pārskati ietver bilanci, peļņas un zaudējumu pārskatu un pielikumu. Šie dokumenti veido vienotu kopumu.

2. Tie ir jāsastāda saprotami un atbilstoši šīs direktīvas noteikumiem.

3. Gada pārskatiem ir jāsniedz skaidrs un patiess priekšstats par sabiedrības aktīviem, pasīviem, finansiālo stāvokli un peļņu vai zaudējumiem.

4. Gadījumā, ja ar šīs direktīvas noteikumu piemērošanu nepietiek, lai sniegtu skaidru un patiesu priekšstatu 3. punkta nozīmē, jāsniedz papildu informācija.

5. Izņēmuma gadījumā, ja kāda šīs direktīvas noteikuma piemērošana nav savienojama ar 3. punktā izklāstīto pienākumu, no šā noteikuma ir jāatkāpjas, lai sniegtu skaidru un patiesu priekšstatu 3. punkta nozīmē. Katra šāda atkāpšanās ir jāatklāj pielikumā, paskaidrojot iemeslus un norādot, kādu iespaidu šāda atkāpšanās atstāj uz aktīviem, pasīviem, finansiālo stāvokli un peļņu vai zaudējumiem. Dalībvalstis var noteikt attiecīgus izņēmuma gadījumus un piemērot tiem īpašus noteikumus.

6. Dalībvalstis var atļaut vai pieprasīt, lai gada pārskatos sniegtu citu informāciju, ne tikai to, kas ir jāsniedz atbilstoši šai direktīvai."

6 Septītās sabiedrību direktīvas 16. panta 2.–6. punkts konsolidēto pārskatu jomā būtībā paredz tos pašus noteikumus, ko Ceturtajā sabiedrību direktīvā attiecībā uz gada pārskatiem paredz 2. panta 2.–6. punkts, kuri ir minēti šī rīkojuma iepriekšējā punktā.

Valsts tiesiskais regulējums

7 Saskaņā ar 2001. gada 3. oktobra likumu Nr. 366 pieņemtais 2002. gada 11. aprīļa likumdošanas dekrēts Nr. 61 par krimināli un administratīvi sodāmiem pārkāpumiem komercsabiedrību darbā (2002. gada 15. aprīļa *GURI*, Nr. 88, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "Likumdošanas dekrēts Nr. 61/2002") stājās spēkā 2002. gada 16. aprīlī un aizstāja Itālijas Civilkodeksa V daļas XI nodaļu ar jaunu XI nodaļu "Krimināltiesību normas sabiedrību vai sabiedrību konsorciju darbības jomā".

8 Šis likumdošanas dekrēts tika pieņemts atbilstoši Itālijas sabiedrību tiesību reformai, kas tika īstenota ar vairākiem likumdošanas dekrētiem, kuri tika pieņemti, pamatojoties uz 2001. gada 3. oktobra likumā Nr. 366 (2001. gada 8. oktobra *GURI*, Nr. 234) paredzēto pilnvarojumu.

9 Itālijas Civilkodeksa 2621. pants "Nepatiesi paziņojumi un nevienlīdzīga ienākumu vai dividenžu sadale", redakcijā, kas bija spēkā pirms Likumdošanas dekrēta Nr. 61/2002 stāšanās spēkā (turpmāk tekstā — "Itālijas Civilkodeksa vecais 2621. pants"), paredzēja:

"Ja pārkāpums neatbilst kāda smagāka noziedzīgā nodarījuma pazīmēm, ar brīvības atņemšanu uz laiku no viena līdz pieciem gadiem un naudas sodu no EUR 1032 līdz EUR 10 329 soda:

1) organizatorus, dibinātājus, vadītājus, ģenerāldirektorus, revidentus un administratorus, kuri pārskatos, bilancē vai citos sabiedrības dokumentos krāpšanas

nolūkā norāda uz faktiem, kas neatbilst patiesībai par sabiedrības izveidošanu vai ekonomisko stāvokli, vai kuri pilnībā vai daļēji slēpj faktus par šo stāvokli;

[..]."

10 Ar likumdošanas dekrētu Nr. 61/2002 Itālijas Civilkodeksa 2621. un 2622. pantā tika ieviestas jaunas krimināltiesību normas, kas paredz sodu par nepatiesas informācijas sniegšanu par sabiedrību, saucot šo nodarījumu arī par "nepatiesām ziņām grāmatvedības dokumentos" (turpmāk tekstā attiecīgi — "Itālijas Civilkodeksa jaunais 2621. pants", "Itālijas Civilkodeksa jaunais 2622. pants" vai "Itālijas Civilkodeksa jaunais 2621. un jaunais 2622. pants"), un kas paredz:

"2621. pants (Nepatiesas ziņas par sabiedrību)

Ievērojot 2622. pantā paredzēto, vadītājus, ģenerāldirektorus, revidentus un administratorus, kuri, lai maldinātu dalībniekus vai sabiedrību un bez tiesiska pamata gūtu sev vai citiem peļņu, bilancē, pārskatā vai cita veida likumā paredzētajā informācijā par sabiedrību, kas ir paredzēta dalībniekiem vai sabiedrībai, norāda nepatiesus faktus, pat ja tie ir vēl jānovērtē, vai nesniedz ziņas, kuru paziņošanu pieprasa likums, par sabiedrības vai sabiedrību apvienības, kuras daļa ir konkrētā sabiedrība, aktīviem un pasīviem, ekonomisko vai finansiālo stāvokli, lai maldinātu adresātus par minēto stāvokli, soda ar brīvības atņemšanu uz vienu gadu un sešiem mēnešiem.

Šo sodu piemēro arī, ja ziņas attiecas uz īpašumu, kurš ir sabiedrības valdījumā vai kuru tā pārvalda trešo personu vārdā.

Sodu nepiemēro, ja nepatiesās ziņas vai to nesniegšana būtiski negroza informāciju par sabiedrības vai sabiedrību apvienības, kuras daļa ir konkrētā sabiedrība, aktīviem un pasīviem, ekonomisko vai finansiālo stāvokli. Sodu nepiemēro arī tad, ja nepatiesās ziņas vai to nesniegšana negroza finanšu gada rezultātus pēc nodokļu nomaksas vairāk nekā par 5 % vai arī neto aktīvus un pasīvus vairāk nekā par 1 %.

Katrā ziņā nodarījums nav sodāms, ja to veido vērtējumi, kuri katrs atsevišķi neatšķiras par vairāk nekā 10 % no pareizā vērtējuma.

2622. pants (Nepatiesas ziņas par sabiedrību, kas rada zaudējumus dalībniekiem vai kreditoriem)

Vadītājus, ģenerāldirektorus, revidentus un administratorus, kuri, lai maldinātu dalībniekus vai sabiedrību un gūtu sev vai citiem peļņu bez tiesiska pamata, bilancē, pārskatā vai cita veida likumā paredzētajā informācijā par sabiedrību, kas ir paredzēta dalībniekiem vai sabiedrībai, norāda nepatiesus faktus, pat ja tie ir vēl jānovērtē, vai nesniedz ziņas, kuru paziņošanu pieprasa likums, par sabiedrības vai sabiedrību apvienības, kuras daļa ir konkrētā sabiedrība, aktīviem un pasīviem, ekonomisko vai finansiālo stāvokli, lai maldinātu adresātus par minēto stāvokli, nodarot zaudējumus dalībniekiem vai kreditoriem, pēc cietušās personas iesnieguma soda ar brīvības atņemšanu uz laiku no sešiem mēnešiem līdz trīs gadiem.

Kriminālprocesu uzsāk pēc iesnieguma saņemšanas arī tad, ja pārkāpums atbilst cita, pat smagāka noziedzīga nodarījuma pazīmēm, kas radījis zaudējumus personām, kuras nav dalībnieki vai kreditori, izņemot gadījumus, kad ir nodarīti zaudējumi valstij, citām valsts iestādēm vai Eiropas Kopienām.

Ja sabiedrības, uz kurām attiecas 1998. gada 24. februāra Likumdošanas dekrēta Nr. 58 IV sadaļas III nodaļas II apakšnodaļa, ir izdarījušas šī panta pirmajā daļā minēto nodarījumu, tās soda ar brīvības atņemšanu uz laiku no viena līdz četriem gadiem, un kriminālprocesu var uzsākt *ex officio*.

Ja ziņas attiecas uz īpašumu, kurš ir sabiedrības valdījumā vai kuru tā pārvalda trešo personu vārdā, sods par šādu nodarījumu atbilst šī panta pirmajā un trešajā daļā minētajiem.

Sodu par pirmajā un trešajā daļā minētajiem nodarījumiem nepiemēro, ja nepatiesās ziņas vai to nesniegšana būtiski negroza informāciju par sabiedrības vai sabiedrību apvienības, kuras daļa ir konkrētā sabiedrība, aktīviem un pasīviem, ekonomisko vai finansiālo stāvokli. Sodu nepiemēro arī tad, ja nepatiesās ziņas vai to nesniegšana negroza finanšu gada rezultātus pēc nodokļu nomaksas vairāk nekā par 5 % vai arī neto aktīvus un pasīvus vairāk nekā par 1 %.

Katrā ziņā nodarījums nav sodāms, ja to veido vērtējumi, kuri katrs atsevišķi neatšķiras par vairāk nekā 10 % no pareizā vērtējuma."

Pamata prāvas un prejudiciālie jautājumi

11 No iesniedzējtiesu lēmumiem izriet, ka pamata prāvās apsūdzētās personas nodarījumus, norādot nepatiesas ziņas grāmatvedības dokumentos, ir izdarījušas Itālijas Civilkodeksa vecā 2621. panta spēkā esamības laikā, t.i., pirms Likumdošanas dekrēta Nr. 61/2002 un minētā kodeksa jaunā 2621. un jaunā 2622. panta stāšanās spēkā.

12 Lietā C-23/03 *Tribunale ordinario di Torino* [Turīnas Tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 68/151 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas uzliek dalībvalstīm pienākumu noteikt atbilstošus sodus ne tikai komercsabiedrību bilances un peļņas un zaudējumu pārskata nepubliskošanas gadījumā, bet arī šo dokumentu vai citas sabiedrības informācijas, kas adresēta dalībniekiem vai sabiedrībai, vai arī jebkāda cita veida ziņu par aktīviem vai pasīviem, ekonomisko un finansiālo stāvokli, kuras sabiedrībai ir jāsniedz par sevi vai grupu, kurai tā pieder, nepatiesas publiskošanas gadījumā?

2) Ņemot vērā katras dalībvalsts pienākumu paredzēt "atbilstošus sodus" par pārkāpumiem, ko paredz Direktīva 68/151 un Direktīva 78/660, vai šīs direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un [Padomes 1990. gada 8. novembra Direktīvu 90/605/EEK], 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas izslēdz iespēju uzsākt kriminālprocesu par publiskošanas pienākuma un pienākuma sniegt skaidras un patiesas ziņas neievērošanu noteiktos dokumentos, ko nosaka sabiedrību tiesības (ieskaitot bilanci un peļņas un zaudējumu pārskatu), ja:

a) ziņu nepatiesums ir tikai kvalitatīvs;

b) nepatiesu ziņu par sabiedrību vai ziņu nesniegšanas rezultātā finanšu gada rezultātu vai neto aktīvu un pasīvu atšķirības nepārsniedz noteiktu procentos izteiktu slieksni;

c) sniegtās ziņas, kas, lai arī to mērķis ir maldināt dalībniekus vai sabiedrību un gūt peļņu bez tiesiska pamata, izriet no vērtējumiem, kas katrs atsevišķi atšķiras no patiesības, nepārsniedzot noteikto slieksni;

d) neprecizitātes, maldinoša ziņu nesniegšana un katrā ziņā paziņojumi un ziņas, kas skaidri un patiesi neataino sabiedrības aktīvus un pasīvus un finansiālo stāvokli, [kā arī] ekonomiskos rezultātus, "būtiski" negroza grupas aktīvus un pasīvus vai finanšu stāvokli?

3) Ņemot vērā katras dalībvalsts pienākumu paredzēt "atbilstošus sodus" par pārkāpumiem, ko paredz Direktīva 68/151 un Direktīva 78/660, vai šīs direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas, sabiedrībām neievērojot publiskošanas pienākumu un skaidru un patiesu ziņu sniegšanas pienākumu, kuriem ir jāaizsargā "dalībnieku un trešo personu intereses", ievieš sodu sistēmu, kas:

a) vissmagāko noziedzīgo nodarījumu gadījumos (ja ir nodarīts materiāls kaitējums) tikai dalībniekiem un kreditoriem paredz tiesības pieprasīt sodīšanu, tādējādi izslēdzot vispārēju un efektīvu trešo personu aizsardzību;

b) mazāk smagus noziedzīgus nodarījumus (ja nav nodarīti materiāli zaudējumi vai nav iesniegta sūdzība) kvalificē tikai kā krimināl pārkāpumu, kas saskaņā ar Itālijas procesuālo kārtību iepriekš minēto pamatojumu dēļ ir neefektīvs sods;

c) ļauj privātpersonām, izmantojot novēlotu sūdzības atsaukšanu, pilnīgi atcelt tiesību uz pārskatāmību sabiedrību jomā aizsardzību?"

13 Lietā C-52/03 *Tribunale ordinario di Torino* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 68/151 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm ir jāparedz atbilstoši sodi ne tikai komercsabiedrību bilances un peļņas un zaudējumu pārskata nepubliskošanas gadījumā, bet arī šo dokumentu un citu ziņu par sabiedrību, kas adresētas dalībniekiem vai sabiedrībai, vai arī jebkāda cita veida ziņu par aktīviem un pasīviem, ekonomisko un finanšu stāvokli, kuras sabiedrībai ir jāsniedz par sevi vai grupu, kurai tā pieder, nepatiesas publiskošanas gadījumā?

2) Ņemot vērā katras dalībvalsts pienākumu paredzēt "atbilstošus sodus" par pārkāpumiem, ko paredz Direktīva 68/151 un Direktīva 78/660, vai šīs direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660 [..], kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas izslēdz iespēju uzsākt kriminālprocesu par publiskošanas pienākuma un pienākuma sniegt skaidras un patiesas ziņas par sabiedrību neievērošanu un kas paredz sodu sistēmu, kura precīzi neatbilst sodu efektivitātes, samērīguma un preventīvā rakstura kritērijiem, kuriem jānodrošina minēto pienākumu ievērošana?

3) Vai iepriekš minētās direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu

un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas, sabiedrībām neievērojot publiskošanas pienākumu un pienākumu sniegt skaidras un patiesas ziņas, kuriem ir jāaizsargā "dalībnieku un trešo personu intereses", tikai dalībniekiem un kreditoriem paredz tiesības prasīt sodīšanu, tādējādi izslēdzot vispārēju un efektīvu trešo personu aizsardzību?

4) Vai iepriekš minētās direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas, sabiedrībām neievērojot publiskošanas pienākumu un pienākumu sniegt skaidras un patiesas ziņas, kuriem ir jāaizsargā "dalībnieku un trešo personu intereses", paredz mehānismu, kas ietver īpaši diferencētu krimināl procesa uzsākšanas un sodu sistēmu, piešķirot tiesības sākt kriminālprocesu tikai pēc sūdzības saņemšanas, kā arī nosakot smagākus un efektīvākus sodus tikai par tādiem noziedzīgiem nodarījumiem, kuru rezultātā ir nodarīti zaudējumi dalībniekiem un kreditoriem?"

14 Lietā C-133/03 *Tribunale ordinario di Torino* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 68/151 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm ir jāparedz atbilstoši sodi ne tikai komercsabiedrību bilances un peļņas un zaudējumu pārskata nepubliskošanas gadījumā, bet arī šo dokumentu un citu ziņu par sabiedrību, kas adresētas dalībniekiem vai sabiedrībai, vai arī jebkāda cita veida ziņu par aktīviem un pasīviem, ekonomisko un finanšu stāvokli, kuras sabiedrībai ir jāsniedz par sevi vai grupu, kurai tā pieder, nepatiesas publiskošanas gadījumā?

2) Ņemot vērā katras dalībvalsts pienākumu paredzēt "atbilstošus sodus" par pārkāpumiem, ko paredz Direktīva 68/151 un [..] Direktīva 78/660, vai šīs direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas izslēdz iespēju uzsākt kriminālprocesu par publiskošanas pienākuma un pienākuma sniegt skaidras un patiesas ziņas par sabiedrību neievērošanu un kas paredz sodu sistēmu, kura neatbilst efektivitātes, samērīguma un preventīvā rakstura kritērijiem, lai nodrošinātu attiecīgu aizsardzību?

3) Vai iepriekš minētās direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas, sabiedrībām neievērojot publiskošanas pienākumu un pienākumu sniegt skaidras un patiesas ziņas, kuriem ir jāaizsargā "dalībnieku un trešo personu intereses", tikai dalībniekiem un kreditoriem paredz tiesības prasīt sodīšanu, tādējādi izslēdzot vispārēju un efektīvu trešo personu aizsardzību?

4) Vai iepriekš minētās direktīvas un it īpaši EKL 44. panta [2.] punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, [kā arī] Direktīvas 78/660, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2., 3. un 4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas, sabiedrībām neievērojot publiskošanas pienākumu un pienākumu sniegt skaidras un patiesas ziņas, kuriem ir jāaizsargā "dalībnieku un trešo personu intereses", paredz mehānismu, kas ietver īpaši diferencētu kriminālprocesa uzsākšanas un sodu sistēmu, piešķirot tiesības sākt kriminālprocesu tikai pēc sūdzības saņemšanas, kā arī nosakot smagākus un efektīvākus sodus tikai par tādiem noziedzīgiem nodarījumiem, kuru rezultātā ir nodarīti zaudējumi dalībniekiem un kreditoriem?"

15 Lietā C-337/03 *Tribunale ordinario di Torino* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai EKL 44. panta 2. punkta g) apakšpunkts, Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 6. pants, [kā arī] Direktīvas 78/660, kura ir papildināta ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2.–4. punkts, ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas izslēdz iespēju sodīt sabiedrības par publiskošanas pienākuma un pienākuma sniegt skaidras un patiesas ziņas neievērošanu, ja tiek sniegtas norādes, kas, lai arī to mērķis ir maldināt dalībniekus vai sabiedrību un gūt peļņu bez tiesiska pamata, izriet no vērtējumiem, kas katrs atsevišķi atšķiras no patiesības, nepārsniedzot noteikto slieksni?

2) Ņemot vērā visu dalībvalstu pienākumu paredzēt "atbilstošus sodus" par pārkāpumiem, ko paredz Direktīva 68/151 un Direktīva 78/660, vai minētās direktīvas un it īpaši EKL 44. panta 2. punkta g) apakšpunkts kopā ar Direktīvas 68/151 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu un 6. pantu, kā arī Direktīvas 78/660, kura ir papildināta ar Direktīvu 83/349 un Direktīvu 90/605, 2. panta 2.–4. punktu ir (vai nav) jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas aizliedz tādu dalībvalsts likumu, kas pienākumu, kas paredzēti, lai ievērotu publiskošanas principu un skaidru un patiesu ziņu par sabiedrībām sniegšanas principu, neievērošanas gadījumā paredz sodu sistēmu, kura faktiski atļauj viltot bilanci tiktāl, ciktāl tajā norādītā summa ir vienāda ar piekto daļu no sabiedrības aktīviem un pasīviem.

16 Visbeidzot, lietā C-473/03 *Tribunale ordinario di Milano* [Milānas Tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 68/151 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm ir jāparedz atbilstoši sodi ne tikai komercsabiedrību bilances un peļņas un zaudējumu

pārskata nepubliskošanas gadījumā, bet arī šo dokumentu un citu ziņu par sabiedrību, kas adresētas dalībniekiem vai sabiedrībai, vai arī jebkāda cita veida ziņu par aktīviem un pasīviem, ekonomisko un finanšu stāvokli, kuras sabiedrībai ir jāsniedz par sevi vai grupu, kurai tā pieder, viltošanas gadījumā?

2) Vai kritēriji attiecībā uz soda efektīvu, samērīgu un preventīvu raksturu, ar kuriem Tiesa savā 1989. gada 21. septembra spriedumā lietā 68/88 Komisija/Grieķija (*Recueil*, 2965. lpp.) definēja jēdzienu "atbilstošs sods", attiecas uz abstrakti paredzētā soda raksturu vai veidu, vai arī uz soda konkrētu piemērošanu praksē, ņemot vērā attiecīgās tiesību sistēmas struktūru?

3) Visbeidzot, vai Itālijas Civilkodeksa 2621. pants (kurā grozījumi izdarīti ar 2002. gada 11. aprīļa Likumdošanas dekrētu Nr. 61), kas paredz brīvības atņemšanu līdz vienam gadam un sešiem mēnešiem un līdz ar to ne vairāk kā četru gadu un sešu mēnešu kriminālatbildības noilguma termiņu no pārkāpuma izdarīšanas brīža, atbilst šiem kritērijiem? Minētais pastāv tiesību sistēmā, kas paredz, ka pēc pirmstiesas izmeklēšanas stadijas un prokuratūras veiktās kriminālvajāšanas iepriekšējās izmeklēšanas tiesnesis veic kontroli, lai pārbaudītu, vai ir savākti nepieciešamie pierādījumi lēmuma pieņemšanai par apsūdzētā nodošanu tiesai; pēc tam ir paredzēta iespēja lietu skatīt trīs līmeņu tiesu sistēmā, pirms tiek pieņemts galīgais lēmums, un tad, ja persona tiek notiesāta, sods tiek faktiski piemērots. Šajā sakarā ir jāņem vērā Civilkodeksa 2621. pantā prasīto pārbaužu kompleksais raksturs sakarā ar tajā noteikto sodu piemērojamības ierobežojumiem (2621. panta trešā un ceturtā daļa).

17 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 17. marta rīkojumu lietas C-23/03 un C-52/03 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī galīgā sprieduma taisīšanai. Turklāt, ņemot vērā saikni starp tām, minētās lietas šī rīkojuma taisīšanai ir jāapvieno ar lietām C-133/03, C-337/03 un C-473/03.

18 Ņemot vērā 2005. gada 3. maija spriedumu apvienotajās lietās C-387/02, C-391/02 un C-403/02 *Berlusconi* u.c. (Krājums, I-3565. lpp.), Tiesa lūdza valsts tiesas, kas uzdevušas prejudiciālos jautājumus, kuri no pirmā skata šķiet līdzīgi tiem, par kādiem tika taisīts minētais spriedums, pieņemt lēmumu par to, vai, ņemot vērā minēto spriedumu, tās vēlas saglabāt savus lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu.

19 Piecās lietās, attiecībā uz kurām tiek izdots šis rīkojums, iesniedzējtiesa Tiesai darīja zināmu, ka tai vai nu vispirms ir jāuzklausa lietas dalībnieki par lūguma iespējamo atsaukšanu (apvienotās lietas C-23/03 un C-52/03), vai arī jāpaziņo par vēlēšanos to saglabāt (C-133/03, C-337/03 un C-473/03).

Par prejudiciālajiem jautājumiem

20 Saskaņā ar Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmo daļu, ja jautājums, kas Tiesai ir uzdots prejudiciāla nolēmuma sniegšanai, ir identisks ar jautājumu, par kuru Tiesa jau ir sniegusi nolēmumu, Tiesa pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas jebkurā brīdī var izdot motivētu rīkojumu.

21 Jāatzīst, ka tāda ir situācija piecās lietās, attiecībā uz kurām tiek izdots šis rīkojums.

22 Uz šīm piecām lietām attiecas tās pašas tiesību normas un faktiskie apstākļi, kuri attiecās uz trim lietām, kurās ir taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Berlusconi* u. c. (skat. 31.–36. punktu).

23 Iesniedzējtiesas norāda, ka Itālijas Civilkodeksa jaunā 2621. panta un 2622. panta piemērošanas rezultātā un galvenokārt turpmāk minēto iemeslu dēļ varētu tikt apgrūtināta kriminālvajāšana pret noziedzīgā nodarījuma izdarītāju par faktiem pamata lietā, kuru rezultātā sākotnēji tika uzsākts kriminālprocess par minētā Civilkodeksa vecajā 2621. pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

24 Pirmkārt, kaut arī, pamatojoties uz Itālijas Civilkodeksa jauno 2621. pantu, prokuratūra var uzsākt kriminālprocesu pret attiecīgo nodarījumu izdarītājiem pēc savas ierosmes, t.i., nepastāvot sūdzībai, turpmāk tomēr šis nodarījums ir uzskatāms par kriminālpārkāpumu, uz kuru attiecināmais maksimālais kriminālatbildības noilguma termiņš tādējādi ir četri gadi un seši mēneši, nevis par noziegumu, kura kriminālatbildības noilguma termiņš ir ne vairāk kā septiņi gadi un seši mēneši, ko paredz minētā Civilkodeksa vecais 2621. pants. Tādējādi pamata prāvās aplūkotajiem nodarījumiem, kurus paredz minētā Civilkodeksa jaunais 2621. pants, pilnībā ir iestājies noilgums.

25 Otrkārt, kaut arī attiecībā uz noziedzīgo nodarījumu, kas ir paredzēts Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2622. pantā, noilgums attiecīgajām darbībām pamata prāvā vēl nav iestājies, kriminālprocesu, pamatojoties uz šo pantu, nav iespējams uzsākt, ja nepastāv tādu dalībnieku vai kreditoru sūdzības, kuri sevi uzskata par cietušajiem nepatieso ziņu dēļ, jo, kā tas ir norādīts kriminālprocesā pamata prāvā, sūdzības iesniegšana ir nosacījums, kas ir jāizpilda, lai uzsāktu kriminālprocesu, pamatojoties uz šo normu, vismaz tajos gadījumos, kad nepatiesās ziņas attiecas uz sabiedrībām, kuru akcijas nekotējas biržā.

26 Treškārt, iesniedzējtiesas norāda, ka kriminālprocess pret attiecīgo nodarījumu izdarītājiem varētu nesaskanēt ar Itālijas Civilkodeksa jaunā 2621. panta trešajā un ceturtajā daļā un jaunā 2622. panta piektajā un sestajā daļā noteikto slieksni, kura rezultātā netiek uzlikts sods par nepatiesu ziņu sniegšanu, ja, pirmkārt, to sekas ir nenozīmīgas vai maznozīmīgas, t.i., tādu ziņu sniegšanu, kuras negroza finanšu gada rezultātus pirms nodokļu nomaksas vairāk nekā par 5 % vai arī neto aktīvus un pasīvus vairāk nekā par 1 %, un, otrkārt, nepatiesu ziņu sniegšana katrā ziņā nav sodāma, ja ziņas ir iegūtas vērtējumos, kuri katrs atsevišķi neatšķiras par vairāk nekā 10 % no pareizā vērtējuma.

27 Ņemot vērā šos apsvērumus, minētās iesniedzējtiesas tāpat kā prokuratūra uzskata, ka šajās tiesvedībās ir radies jautājums par Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2621. pantā un jaunajā 2622. pantā paredzēto sodu atbilstību Pirmās sabiedrību direktīvas 6. pantam, kā Tiesa to ir interpretējusi 1997. gada 4. decembra spriedumā lietā C-97/96 *Daihatsu Deutschland* (*Recueil*, I-6843. lpp.), vai Līguma 10. pantam, no kura saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kopš minētā sprieduma lietā Komisija/Grieķija taisīšanas izriet, ka sodiem Kopienu tiesību pārkāpumu gadījumā ir jābūt efektīviem, samērīgiem un preventīviem.

28 Jautājumi, kas uzdoti piecās lietās, attiecībā uz kurām tiek izdots šis rīkojums, ir saistīti ar problēmām, kas līdzīgas tām, kuras jau tika aplūkotas trīs lietās, kurās tika taisīts iepriekš minētais spriedums lietā *Berlusconi* u.c. (37.–39. punkts):

— katrā no šīm piecām lietām ir uzdots jautājums par to, vai Pirmās sabiedrību direktīvas 6. pantā noteiktais pienākums paredzēt atbilstošus sodus attiecas ne tikai uz gada pārskatu nepubliskošanu, bet arī uz gadījumiem, kad tiek publiskotas nepatiesas ziņas grāmatvedības dokumentos (skat. pirmos jautājumus lietās C-387/02, C-391/02 un C-403/02, kurās tika taisīts minētais spriedums);

— divās no šīm lietām (C-23/03 un C-337/03, otrie jautājumi) procesa galvenie jautājumi ir par to, cik atbilstoši ir noteiktie pielaides sliekšņi (skat. otro jautājumu lietā C-387/02, pirmo jautājumu lietā C-391/02 un otro jautājumu lietā C-403/02);

— divās no minētajām lietām (C-23/03 un C-473/03, trešie jautājumi) ir izvirzīts jautājums par to, cik atbilstošs ir Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2621. pantā paredzētais krimināltiesību noilguma termiņš krimināltiesību pārkāpumu gadījumā (skat. otro jautājumu lietā C-387/02, pirmo jautājumu lietā C-391/02 un otro jautājumu lietā C-403/02);

— trijās no tām (C-52/03, C-133/03 un C-473/03, otrie jautājumi) ir uzdots jautājums par to, vai soda atbilstošais raksturs ir jānovērtē abstrakti vai konkrēti, ņemot vērā attiecīgās valsts tiesību sistēmas struktūru (skat. otro jautājumu lietā C-387/02, pirmo jautājumu lietā C-391/02 un otro jautājumu lietā C-403/02);

— trijās no šīm pašām lietām (C-23/03, C-52/03 un C-133/03, trešie jautājumi) ir uzdots jautājums attiecībā uz soda atbilstošo raksturu par nodarījumu, kas ir minēts Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2622. pantā, ņemot vērā, ka gadījumā, ja sabiedrība nav ievērojusi tai uzlikto publiskošanas pienākumu un pienākumu sniegt skaidras un patiesas ziņas, kriminālprocesu faktiski var uzsākt tikai tad, ja ir saņemta sabiedrības dalībnieka vai kreditora sūdzība (skat. otro jautājumu lietā C-387/02, piekto un sesto jautājumu lietā C-391/02, kā arī trešo jautājumu lietā C-403/02);

— visbeidzot, divās no tām (C-52/03 un C-133/03, ceturtie jautājumi) ir uzdoti jautājumi par Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2621. pantā un jaunajā 2622. pantā paredzētās diferencētās sodu sistēmas saderīgumu, ņemot vērā, ka dalībnieku un kreditoru interesēm tiek piešķirta acīmredzami lielāka krimināltiesiskā aizsardzība nekā trešo personu, tādu kā konkurenti vai darbinieku pārstāvji, interesēm un pat sabiedrības un tirgus vispārējām un pamatinteresēm attiecībā uz sabiedrību pastāvīgu darbību un it īpaši attiecībā uz sabiedrību sniegto ziņu pārskatāmību un pareizību (skat. pirmo jautājumu lietā C-387/02, pirmo un sesto jautājumu lietā C-391/02, kā arī trešo jautājumu lietā C-403/02).

29 Jāatgādina, ka minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 63. punktā Tiesa ir atzinusi, ka Pirmās sabiedrību direktīvas 6. pants paredz prasību, ka Itālijas Civilkodeksa jaunajā 2621. pantā un jaunajā 2622. pantā paredzētajam sodam par noziedzīgiem nodarījumiem, sniedzot nepatiesas ziņas grāmatvedībā, ir jābūt atbilstošam.

30 Turklāt no minētā sprieduma 75. un 77. punktā izklāstītā pamatojuma izriet, ka tādos gadījumos, kādi ir pamata lietās, nevar atsaukties uz Pirmās sabiedrību direktīvas 6. pantu, lai pārbaudītu, vai ar to ir saderīgs Itālijas Civilkodeksa jaunais 2621. pants un jaunais 2622. pants, jo šādas pārbaudes rezultātā varētu netikt piemērota vieglāku sodu sistēma, ko paredz minētie panti. Ierobežojumi, kas izriet no direktīvas rakstura, ir tādi, kas aizliedz direktīvā noteikt vai pastiprināt apsūdzēto personu krimināltbildību.

31 Galvenokārt tieši šī pamatojuma rezultātā Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 78. punktā ir atbildējusi, ka tādā gadījumā kā pamata prāvā esošais dalībvalstu iestādes nevar uz Pirmo sabiedrību direktīvu atsaukties pret kriminālprocesā apsūdzētajām personām, jo pati direktīva neatkarīgi no dalībvalsts likuma, kas ir pieņemts tās piemērošanai, nevar noteikt vai pastiprināt apsūdzēto personu krimināltbildību.

32 Tāda pati atbilde ir jādod arī piecās lietās, attiecībā uz kurām tiek izdots šis rīkojums.

33 Šādu secinājumu neapstrīd arī iesniedzējtiesa savos apsvērumos lietās C-133/03 un C-337/03, atbildot Tiesai uz jautājumu, vai, ņemot vērā minēto spriedumu lietā *Berlusconi* u.c., tā vēlas saglabāt savus lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu (skat. šī rīkojuma 18. un 19. punktu).

34 Vispirms šī tiesa atsaucas uz 2004. gada 11. novembra spriedumu lietā C-457/02 *Niselli* (Krājums, I-10853. lpp.), kas tika taisīts lietā, kura ir līdzīgāka pamata lietām.

35 Protams, minētā sprieduma 30. punktā Tiesa ir atzinusi, ka, ja laikā, kad iestājās fakti, kuru dēļ tika uzsākts attiecīgais kriminālprocess, šie fakti attiecīgā gadījumā varēja būt krimināli sodāmi pārkāpumi, nav jāmeklē atbilde uz to, kādas sekas varētu izrietēt no sodu likumības principa, piemērojot attiecīgo direktīvu šajā lietā. Taču tā paša sprieduma 29. punktā Tiesa, tāpat kā iepriekš minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 74. punktā, ir atgādinājusi, ka pat direktīva neatkarīgi no dalībvalsts likuma, kas pieņemts tās piemērošanai, nevar noteikt vai pastiprināt personu, kas pārkāpj tās noteikumus, krimināltiesību.

36 Jāņem vērā, ka Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 75. un 77. punktā ir atzinusi, ka nevar atsaukties uz Pirmās sabiedrību direktīvas 6. pantu, lai pārbaudītu, vai ar to ir saderīgs Itālijas Civilkodeksa jaunais 2621. pants un jaunais 2622. pants, jo šādas pārbaudes rezultātā varētu netikt piemērota vieglāku sodu sistēma, ko paredz minētie panti.

37 Pēc tam iesniedzējtiesa lietā C-133/03 ir apstiprinājusi, ka saskaņā ar Itālijas konstitucionālo tiesību principiem tikai *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) var lemt par valsts tiesību normas, kuru Tiesa ir atzinusi par nesaderīgu ar Kopienu tiesībām, nepiemērošanu.

38 Šajā sakarā, tāpat kā to darīja Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 72. punktā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesību normas iespējamās nesaderības ar Kopienu tiesībām gadījumā valsts tiesai ir pienākums pēc savas ierosmes nepiemērot šo tiesību normu, nepieprasot vai negaidot tās iepriekšēju atcelšanu likumdošanas vai citā konstitucionālā ceļā.

39 Turklāt Tiesa 1978. gada 9. marta spriedumā lietā 106/77 *Simmenthal* (*Recueil*, 629. lpp.), kas minēts iepriekš minētā sprieduma lietā *Berlusconi* u.c. 72. punktā, ir apstiprinājusi, ka šis valsts tiesas pienākums ietver arī pienākumu vērsties *Corte costituzionale*.

40 Visbeidzot, attiecībā uz lietu C-337/03 iesniedzējtiesa apgalvo, ka šīs lietas priekšmets atšķiras no priekšmeta lietās, attiecībā uz kurām ir taisīts spriedums lietā *Berlusconi* u.c.

41 Pēdējās minētās lietas attiecas uz problēmjautājumu par vieglāku sodu, kuri aizstāj smagākus sodus, kas bija spēkā noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laikā, atbilstību. Taču lietas C-337/03 priekšmets — tiesību norma, kas paredz "pielaides" sliekšņus, — neattiecas uz šo problēmjautājumu.

42 Jāņem vērā, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Berlusconi* u.c., kas turklāt it īpaši attiecās uz lietām, kuru priekšmets bija minētie sliekšņi, Tiesa ir atzinusi, ka, atsaucoties uz Pirmo sabiedrību direktīvu, nevar nepiemērot vieglāku sodu sistēmu, jo šīs direktīvas iedarbība nevar būt tāda, ka ar to nosaka vai pastiprina apsūdzēto personu krimināLatbildību.

43 Tomēr jaunās tiesību normas, kas nosaka minētos pielaides sliekšņus, šo sliekšņu piemērošanas gadījumā apgrūtina kriminālprocesa uzsākšanu, pamatojoties uz Itālijas Civilkodeksa 2621. un 2622. pantu.

44 Tātad šīs tiesību normas acīmredzami attiecas uz apsūdzēto personu kriminālatbildības apmēru.

45 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz prejudiciālajiem jautājumiem ir jāatbild, ka tādā gadījumā kā pamata prāvā esošais dalībvalsts iestādes nevar uz Pirmo sabiedrību direktīvu atsaukties pret krimināprocesā apsūdzētajām personām, jo pati direktīva neatkarīgi no dalībvalsts likuma, kas pieņemts tās piemērošanai, nevar noteikt vai pastiprināt apsūdzēto personu kriminālatbildību.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, izņemot minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumus, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) izdod rīkojumu:

tādā gadījumā kā pamata prāvā esošais dalībvalsts iestādes nevar uz Padomes 1968. gada 9. marta Pirmo direktīvu 68/151/EEK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses, atsaukties pret krimināprocesā apsūdzētajām personām, jo pati direktīva neatkarīgi no dalībvalsts likuma, kas pieņemts tās piemērošanai, nevar noteikt vai pastiprināt apsūdzēto personu kriminālatbildību.

[Paraksti]